

Tots Sants i festa de sant Alonso Rodríguez

Catedral de Mallorca, 31–X– 2017

Ap 7,2-4.9-14. Vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües.

Salm 23. Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Senyor, per veure-us de cara.

1Jn 3,1-3. Ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem.

Mt 5,1-12a. Feliços els pobres, els qui estan de dol, els qui tenen fam i set de ser justos...

Celebrar la festa de Tots Sants i en ella la festa d'un d'ells, sant Alonso Rodríguez, en la celebració de la memòria de la seva mort, ens obre a la contemplació de la presència i l'acció de Déu en les persones, en cada un de nosaltres. Només Déu és Sant. Amb tot, la realitat, la nova i joiosa realitat, és que vol que participem de la seva santedat: aquesta ha de ser la nostra aspiració, el nostre màxim desig.

L'Evangelí, són paraules de Jesús mateix, quan posa a Déu, el Pare, com a referència principal per a la nostra vida, parla de «perfecció», ja que es tracta de «participar» de la mateixa santedat de Déu: «**Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial**» (Mt 5,48). Aquesta serà una nota característica d'haver-se fet propi l'esperit de les benaurances, que avui mateix hem proclamat a l'evangelí.

No obstant això, més que una conquesta personal, la santedat és un do. Un do que és resultat d'una elecció i és la força necessària per a poder desenvolupar una missió. Fixeu-vos amb quina convicció ho diu, avui, sant Joan: «**Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som**» (2ª lectura). Ser «fills de Déu» ens fa capaços d'obrir-nos a Ell, de ser com Ell, de veure'l tal com és. És el més gran desig, la més gran aspiració d'un cristià que cerca en Déu el sentit de la seva vida, la seva màxima realització, arribar a trobar-se amb Ell, veure'l cara a cara.

Avui l'Església ens convida a veure en la santedat un camí possible per a tots. Un sant no és un ésser estrany, ni algú que ha hagut de fugir del món. Els sants són de carn i ossos, amb les nostres mateixes preocupacions i immersions en la realitat de cada dia. Fixar-nos especialment en els sants, tants com hem conegut, coneixem i són punts de referència per a la nostra vida, descobrim que, seguint Jesús i l'Evangelí, nosaltres també podem arribar a la santedat.

El papa Francesc diu que «si una cosa ha d'inquietar-nos santament i preocupar la nostra consciència, és que molts germans nostres visquin sense la força, la llum i el consol de l'amistat amb Jesucrist, sense una comunitat de fe que els contingui, sense un horitzó de vida i de sentit» (EG 49). El nostre estimat sant Alonso Rodríguez va arribar a viure en la seva persona aquesta experiència de la força, de la llum i del consol de l'amistat amb Jesucrist. Va ser després de llargs anys de recerca, de lluita, de dificultats familiars, laborals i d'inquietuds religioses que no trobaven resposta, passant fins i tot per la vivència d'una pobresa que el va fer mendicar. Sant Alonso creu en aquesta força, en aquesta capacitat que li ve del Senyor.

Estam davant d'una vida dura, difícil, però que tota ella transpira una presència que ve imperada pel desig de fer la voluntat del Senyor, expressió tan ignasiana que omplirà de sentit la seva vida.

Un primer principi de la «santedat» de sant Alonso el descobrim quan diu: «*Us promet que mai més en la meua vida faré la meua voluntat. Feis de mi el que vulgueu*». Calcat de Jesús quan prega al Pare demanant-li «**no es faci la meua voluntat sinó la vostra**» i passant per un moment de crisi, de dubte, d'angoixa...

Un segon principi de la «santedat» de sant Alonso el viurà a fons quan l'any 1571 és acceptat com a Germà i ve a la comunitat de Palma, a Mallorca, destinat a la porteria del col·legi de Montis-Sion, càrrec que el va exercir durant 47 anys. Què va viure realment en aquest període? Una humilitat que va transformar en acolliment, en bonat, en bon tracte. En cadascú que entrava per la porta hi veia Jesucrist, i en ell la gent hi veia un àngel, sempre atent, caritatiu, obedient, prudent, pobre, una benaurança vivent.

Un tercer principi de la «santedat» de sant Alonso l'havia encarnat en la seva vida des del començament. És la pregària. En ella hi troba la valentia i la disponibilitat en el servei, tal com ell mateix ho deia: «*Ya voy, Señor*». Aquesta valentia va ser el seu testimoni que, com ja he dit, prové de la seva amistat amb Jesús i de la seva humilitat, que el porta a descobrir i fer sempre la seva voluntat.

El resultat no podia ser altre que la seva vida viscuda amb l'esperit de les benaurances. Aquest és l'estil de l'Evangeli, aquest és l'estil de Jesús, que sant Alonso va saber encarnar en la seva vida. El camí de la santedat és, al mateix temps, un camí de llibertat. Jesús, en l'Evangeli, sempre fa la invitació d'una manera molt personal, i apel·la una resposta lliure: «**si vols ser perfecte...**» (Mt 19,21). És una proposta carregada d'ardor vocacional, capaç d'entusiasmar un jove, com en aquest cas, i qualsevol persona que vol fer de la seva vida un gest de generositat total, potser allà on molta gent no hi arriba en la seva decisió d'estimar com Jesús: la santedat a la qual crida.

La recerca de la «santedat» té lloc en el terreny divers de l'experiència quotidiana on l'esforç ha d'adreçar-se a «re-fundar» un món més humà, més solidari, més just i més feliç. L'experiència d'avançar vers la santedat passa per aquest esforç de transformació personal i social, perquè sigui una realitat la benaurança de la pobresa evangèlica en totes les seves manifestacions: la senzillesa, la humilitat, la misericòrdia, la justícia, la netedat de cor, el treball per la pau... Ha de ser quelcom realment important, quan Jesús accepta el risc d'entregar la seva vida i proclamar amb tanta força «**Feliços!**» (Mt 5,1-12).

Els sants han entès aquest llenguatge, s'han enamorat de Jesús i l'han seguit. Molts, perquè l'han donat per amor i han preferit enriquir-se davant de Déu (cf. Lc 12,21), els ha costat la vida, com ha fet referència el text de l'Apocalipsi: «**Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs**» (1ª lectura). Aquesta visió profètica atansa tots els homes i les dones de tots els temps, el pas dels quals per la història és llavor de transformació segons l'Evangeli, i la seva orientació és la vida en la plenitud de l'amor de Déu, la felicitat plena d'arribar a veure'l cara a cara. Celebrem-ho amb fe en la comunió dels sants. L'Eucaristia és per a tots, i l'aliment que se'ns dona, Jesucrist en persona, ens santifica en l'amor i la justícia. Aquesta novetat l'ha realitzada sant Alonso Rodríguez, fent de la seva vida un Evangeli viu, una transparència del mateix Jesús. Donem-ne gràcies a Déu!

+ Sebastià, bisbe electe de Mallorca. Administrador apostòlic de Mallorca.